

Organizația Națională
CERCETAȘII ROMÂNIEI

Departamentul
Principii și Valori Cercetășești

Povestioare cu tălc

Povestioara - metodă de transmitere de valori

... pentru că noi credem în principiile și valorile cercetășiei

Intro:

În cele ce urmează veți afla câteva povestioare raportate la LEGEA SCOUT.
Am pus și versiunea în engleză a acestora, pentru că acestea refsectă mult mai simplu decât Legea Cercetașului valorile promovate.
Sper să găsiți în acest material un instrument util în activitățile pe caoe le desfășurați la ramurile de vârstă.

THE SCOUT LAW

1. A Scout's honour is to be trusted.
2. A Scout is loyal.
3. *A Scout's duty is to be useful and to help others.*
4. *A Scout is a friend to all and a brother to every other Scout.*
5. *A Scout is courteous.*
6. *A Scout is a friend to animals.*
7. *A Scout obeys orders of his parents, Patrol Leader or Scoutmaster without question.*
8. *A Scout smiles and whistles under all difficulties.*
9. *A Scout is thrifty.*
10. *A Scout is clean in thought, word and deed.*

LEGEA SCOUT

- (1).Cercetașul își iubește patria sa, România, și pune interesele țării și colectivității deasupra celor personale.
- (2).Cercetașul crede în Dumnezeu și respectă credința celorlalți.
- (3).Cercetașul este loial, își respectă cuvântul dat, spune adevarul, este curat în gând, în vorbă și în faptă.
- (4).Cercetașul este util și își ajută semenii în orice situație, este un prieten pentru toți și frate cu toți cercetașii.
- (5).Cercetașul este econom și cumpătat, respectă munca și proprietatea, este îngăduitor cu alții și sever cu sine, își îngrijește corpul și duce o viață sănătoasă.
- (6).Cercetașul iubește și ocrotește natura și este bun cu animalele.
- (7).Cercetașul își iubește și ascultă părinții, respectă profesorii și șefii, este disciplinat în tot ceea ce face, respectă părerile altora și își asumă răspunderea faptelor sale.
- (8).Cercetașul este curajos și încrezător în puterile lui, vioi și plin de însuflețire.
- (9).Cercetașul iubește învățătura și la rândul său îi învață și pe alții.
- (10).Cercetașul se străduiește să facă în fiecare zi o faptă bună, oricât de neînsemnată ar părea ea.

L1: Cercetașul este o persoana de incredere

BROASCA SI SCORPIONUL

Un scorpion care dorea sa treaca un rau a rugat-o pe broasca:

- Ia-ma si pe mine in spinare.
- Sa te iau in spinare! a raspuns broasca. Nici nu te gandii! Daca te iau in spinare, dupa cum te stiu, ai sa ma intepi si am sa mor!
- Nu fi proasta, i-a spus atunci scorpionul. Nu-ti dai seama ca, daca te intep, ai sa te duci la fund, iar eu, care nu stiu sa inot, am sa ma inec?

Cele doua vietuitoare au mai vorbit astfel o vreme, iar scorpionul s-a dovedit atat de dibaci, incat broasca a primit sa-l treaca pe malul celalalt. L-a luat, asadar, pe spinarea ei, umeda si lunecoasa, i-a spus sa se tina zdravan si a pornit sa treaca raul.

Cand au ajuns la mijloc, unde apa este mai adanca, scorpionul a intepat-o pe broasca.

Aceasta a simtit cum otrava ii patrunde in trup si a inceput sa se duca la fund, cu scorpion cu tot.

- Vezi! Ce ti-am spus eu? Ce-ai facut?
- N-am ce face, a raspuns scorpionul, inainte de a fi inghitit de apa rece a raului. Asta mi-e firea.

ARBORELE CARE DARUIESTE

Se spune ca a existat odata un arbore batran si maiestuos, cu ramurile intinse spre cer. Când înflorea, fluturi de toate formele si culorile veneau de pretutindeni si dansau în jurul lui. Când facea fructe, pasari din tari îndepartate veneau sa guste din ele. Ramurile sale aratau ca niste brate vânjoase. Era minunat.

Un baietel obisnuia sa vina si sa se joace sub el în fiecare zi, iar copacul s-a obisnuit cu el si a început sa-l iubeasca. Ceea ce este mare si batran se poate îndragosti de ceea ce este mic si tânar, cu conditia sa nu fie atasat de ideea ca el este mare, iar celalalt mic.

Copacul nu avea aceasta idee, asa ca s-a îndragostit de baiat. Egoul încearca întotdeauna sa iubeasca ceea ce este mai mare decât el. Pentru adevarata iubire, nimic nu este însa mare sau mic. Ea îi îmbratiseaza pe toti cei de care se apropie.

Asadar, copacul s-a îndragostit de baietelul care venea în fiecare zi sa se joace sub el. Ramurile sale erau foarte înalte, dar el si le apleca, pentru ca baiatul sa le poata atinge pentru a-i mângâia florile si pentru a-i culege fructele. Iubirea este întotdeauna gata sa se încline; egoul, niciodata. Daca încerci sa te apropii de un ego, acesta se va înalta si mai mult, devenind atât de rigid încât sa nu-l poti atinge. Ceea ce poate fi atins este considerat a fi mic. Ceea ce nu poate fi atins, cel care sta pe tronul puterii, este considerat a fi mare.

Asadar, ori de câte ori venea copilul, arborele își pleca ramurile. Când micutul îi mângâia florile, batranul copac se simtea cuprins de un val incredibil de fericire. Iubirea este întotdeauna fericita atunci când poate darui ceva; egoul nu este fericit decât atunci când

poate lua ceva de la altcineva.

Baiatul a crescut. Uneori, dormea în poala copacului, alteori îi mânca fructele, sau purta o coroană împletită din florile sale. Se simtea atunci de parcă ar fi fost regele junglei. Florile iubirii te fac întotdeauna să te simți ca un rege, în timp ce ghimpii egoului te fac să te simți mizerabil.

Vazând cum baiatul poartă o cunună din florile sale, dansând cu ea, copacul se simtea fericit. Îl aproba cu ramurile sale; cânta în bataia vântului. Baiatul a crescut și mai mult. A început să se catherine în copac, legănându-se pe ramurile sale. Ori de câte ori se odihnea pe ele, copacul se simtea fericit. Iubirea este întotdeauna fericită atunci când altcineva se poate sprijini de ea; egoul nu este fericit decât atunci când altcineva îl reconfortează..

Timpul a trecut, iar baiatul a început să fie apăsător de alte îndatoriri. Avea ambițiile lui. Trebuia să își treacă examenele, să își facă prieteni. De aceea, a început să vină din ce în ce mai rar pe la copac. Acesta îl aștepta însă cu o nerăbdare din ce în ce mai mare, strigându-i din adâncurile sufletului său: "Vino, vino. Te aștept". Iubirea își aștepta întotdeauna obiectul afecțiunii sale. Ea nu este altceva decât o continuă așteptare.

Când baiatul nu venea, copacul se simtea trist. Singura tristete pe care o simte iubirea este aceea de a nu se putea împărtăși cu altcineva, de a nu se putea da. Atunci când se poate da în totalitate, iubirea este fericită.

Baiatul a crescut și mai mult, iar zilele în care trecea pe la copac au devenit din ce în ce mai rare. Toți cei care cresc în lumea ambițiilor își găsesc din ce în ce mai puțin timp pentru iubire. Baiatul a devenit ambițios și prins în afacerile sale lumesti. "Ce copac? De ce ar trebui să-l vizitez?"

Într-o zi, pe când trecea prin apropiere, copacul i-a strigat: "Asculta! Te aștept în fiecare zi, dar tu nu mai vii pe la mine".

Baiatul i-a răspuns: "Ce poți să-mi oferi, ca să trec să te vad? Eu îmi doresc bani". Egoul este întotdeauna motivat: "Ce poți să-mi oferi pentru ca să vin la tine? As putea veni, dar numai dacă ai ceva de oferit. Altminteri, nu vad de ce să fac-o". Egoul are întotdeauna un scop.

Iubirea nu are nici un scop. Ea reprezintă propria sa răsplata.

Uimit, copacul i-a spus baiatului: "Nu vei mai veni decât dacă îți vei oferi ceva? Îți ofer tot ceea ce am". Iubirea nu ține niciodată nimic pentru ea. Egoul o face, dar iubirea se dăruiește necondiționat.

"Din păcate, nu am bani. Aceasta este o invenție a oamenilor. Noi, copacii, nu avem bani. În schimb, suntem fericiți. Crengile noastre se umplu de flori, apoi de fructe. Umbra noastră îți răcoare pe cei încălziti. Când bate vântul, dansăm și cântăm. Deși nu avem bani, pasarelele se cuibăresc pe ramurile noastre și ciripesc vesele. Dacă ne-am implica și noi în afaceri financiare, am deveni la fel de înraii și de nefericiți ca voi, oamenii, care

sunteți nevoiți să stați prin temple și să ascultați predici despre iubire și despre pace. Noi nu avem nevoie de predici, căci trăim tot timpul aceste stări. Nu, noi nu avem nevoie de bani".

Baiatul i-a spus: "Atunci, de ce să vin la tine? Nu am de gând să merg decât acolo unde pot obține bani. Am nevoie de bani". Egoul cere întotdeauna bani, căci banii înseamnă putere, iar aceasta este cea mai mare nevoie a sa.

Copacul s-a gândit mult, după care a spus: "Atunci, culege-mi fructele și vinde-le. În felul acesta, vei obține bani". Baiatul s-a luminat imediat la față. S-a urcat în copac și a cules toate fructele copacului, chiar și pe cele necoapte. În grabă sa, i-a rupt crengile și i-a scuturat frunzele, dar copacul s-a simțit din nou fericit. Iubirea se bucura chiar și atunci când este lovită. Egoul nu este cu adevărat fericit nici măcar atunci când obține ceva. El nu poate simți decât nefericire.

Baiatul nu și-a dat nici măcar osteneala să-i mulțumească arborelui, dar acestuia nu-i pasa. Adevărata sa mulțumire s-a produs atunci când acesta a acceptat oferta sa de a-i culege fructele, pentru a obține bani în schimbul lor. Baiatul nu s-a mai întors multă vreme. Acum avea bani și era foarte ocupat să obțină cu ajutorul lor încă și mai mulți bani. A uitat cu totul de copac, și astfel au trecut anii.

Copacul era trist. Tânjea după întoarcerea baiatului, la fel ca o mamă cu sânii plini de lapte, dar care și-a pierdut copilul. Întreaga sa ființă tânjește după copilul pierdut, pentru a-l strânge la piept și a se usura. Cam la fel tânjea și copacul nostru. Întreaga sa ființă era în agonie.

După mulți ani, baiatul, devenit între timp adult, s-a întors la copac.

Acesta i-a spus: "Vino la mine. Vino și îmbrățișează-mă".

Barbatul i-a răspuns: "Termina cu prostiile. Faceam asemenea lucruri pe vremea când eram un copil fără minte".

Egoul considera iubirea un lucru prostesc, o fantezie copilărească.

Copacul a insistat: "Vino, mângâie-mi crengile. Dansează cu mine".

Barbatul i-a răspuns: "Termina cu flecareala asta stupidă! Acum doresc să-mi construiesc o casă. Îmi poți oferi o casă?"

Copacul a exclamat: "O casă? Bine, dar eu traiesc fără să stau într-o casă". Singurii care traiesc în case sunt oamenii. Toate celelalte creaturi traiesc liber, în natură. Cât despre oameni, cu cât casa în care traiesc este mai mare, cu atât mai mici par în interiorul ei.

"Noi nu trăim în case, dar uite ce îți propun: îmi poți tăia crengile, pentru a-ți construi o casă cu ajutorul lor". Fără să mai piarda timpul, barbatul a luat un topor și i-a tăiat crengile copacului. Din acesta a rămas acum doar trunchiul, dar el era foarte fericit.

Iubirea este fericită chiar și atunci când îi sunt tăiate membrele de către cel iubit. Iubirea nu știe decât să daruiască. Ea este întotdeauna pregătită să se ofere în întregime.

Barbatul a plecat, fără să-și mai dea osteneala să arunce în urmă măcar o privire. Și-a

construit casa visată, iar anii au trecut din nou. Copacul, devenit acum un simplu trunchi fără crengi, a continuat să-l aștepte. Ar fi vrut să îl strige, dar nu mai avea ramuri și frunze care să poată cânta în bataia vântului. Vânturile continuau să bata, dar el nu mai putea scoate nici un sunet. Cu un efort suprem, sufletul său a reușit să rostească o ultimă chemare: "Vino, vino, iubitul meu".

Timpul a trecut, iar barbatul a îmbătrânit. Odată, se afla prin apropiere, așa că a venit și s-a așezat sub copac. Acesta l-a întrebat:

"Ce mai pot face pentru tine? Ai venit după foarte, foarte mult timp".

Bătrânul i-a răspuns: "Ce poți face pentru mine? Aș vrea să ajung într-o țară îndepărtată, să câștig și mai mulți bani. Pentru asta, am nevoie de o barcă".

Fericit, copacul i-a spus: "Taie-mi trunchiul și fă-ți o barcă din el. Aș fi extrem de fericit să devin barcă ta și să te ajut să mergi astfel în țara aceea îndepărtată, pentru a câștiga mai mulți bani. Dar, te rog, ai grijă de tine și întoarce-te cât mai repede. Voi aștepta de-a pururi întoarcerea ta".

Omul a adus un ferăstrău, a tăiat trunchiul copacului, și-a făcut o barcă din el și a plecat.

Acum, din copac nu a mai rămas decât rădăcina, dar el a continuat să aștepte cu răbdare întoarcerea celui iubit. A așteptat mereu și mereu, conștient însă că nu mai avea nimic de oferit. Poate că barbatul nu se va mai întoarce niciodată. Egoul nu se duce decât acolo unde are ceva de câștigat.

Odată, m-am așezat lângă ciot. Acesta mi-a șoptit: "Am un prieten care a plecat departe și nu s-a mai întors. Mă tem să nu se fi înecat, sau să nu se fi ratacit. Poate că s-a pierdut în țara aceea îndepărtată. Poate că nici măcar nu mai este în viață. O, cât mi-aș dori să aflu vesti de la el! Mă apropiu de sfârșitul vieții, așa că tot ce mi-aș mai dori ar fi să aflu vesti despre el. Atunci aș muri liniștit. Dar știu că nu ar mai veni nici dacă mi-ar auzi strigatul, căci nu mai am nimic să-i ofer, iar el nu înțelege decât acest limbaj".

L2: Cercetașul este Loial

Pe campul de lupta

- Domnule, prietenul meu nu s-a întors de pe campul de lupta. Va cer permisiunea sa ma duc sa-l caut.

- Iti interzic sa faci acest lucru, i-a raspuns ofiterul. Nu pot ingadui sa-ti risti viata pentru un om care probabil ca a murit.

Soldatul nu a ascultat insa ordinul, a plecat si o ora mai tarziu s-a întors, ranit de moarte, dar purtand in spate cadavrul prietenului sau.

Ofiterul era furios:

- Ti-am spus ca a murit. Acum v-am pierdut pe amandoi. Spune-mi, a meritat sa te duci numai ca sa aduci un cadavru?

Muribundul a raspuns:

- O, da, domnule. Cand am ajuns la el, mai traia inca. Mi-a spus: "Jack, eram sigur ca vei veni dupa mine".

Raiul

Un om si cainele sau au murit in acelasi timp. Ajungand in cer, au mers pe un drum pietruit cu aur, pe langa un gard de marmura fina, pana au dat de o poarta superba, construita din perle, ce straluceau sub razele soarelui.

Ajungand langa poarta, au vazut un om sezand in pragul ei.

- Scuzati-ma, unde ne aflam?

- In Rai, a raspuns portarul.

- Putem primi un pahar cu apa?

- Desigur, a raspuns portarul, intra si vei primi.

- Singur? Prietenul meu nu poate intra?

- Regret, nu permitem intrarea animalelor...

Omul a decis sa renunte la apa, si-a chemat cainele si-au plecat mai departe. Tot mergand au ajuns la o poarta simpla de lemn, fara gard imprejur. Un portar statea rezemat de poarta si citea dintr-o carte.

- Putem primii putina apa?

- Desigur, cu placere, intrati, a raspuns portarul.

Cei doi au trecut portarul. Cei doi au trecut poarta si au baut apa rece din fantana apropiata, cat au pofit.

- Multumim, dar unde ne aflam?

- In Rai, le-a raspuns portarul.

- Am mai intalnit un portar, si el mi-a spus ca la poarta lui e intrarea in Rai...

- Ah, te referi la strada aurita si poarta cu perle? Nuuu, acolo e Iadul!

- Si nu va pasa ca acolo se folosesc de numele vostru?

- Nu, i-a raspuns portarul. Noi suntem bucurosi sa ei ii pastreaza pe toti aceia care sunt de acord sa-si paraseasca prietenii si sa-i lase afara!

L3: Sa ii ajute pe altii

Despre gesturile marunte

Acum douazeci de ani lucram ca si taximetrist ca sa ma intretin. Cand am ajuns , la 2:30 AM, cladirea era acoperita in intuneric, doar cu exceptia unei singure lumini la o fereastră de la parter...

In asemenea circumstante, multi taximetristi ar claxona o data sau de doua ori, ar astepta un minut si apoi ar pleca. Dar am vazut prea multi oameni care depindeau de taxi ca fiind singurul lor mod de transport. Daca nu mi se parea un pericol, intotdeauna mergeam la usa.

Deci am mers si-am batut la usa. " Doar un minut" raspunse o voce firava, a unei persoane mai in varsta. Auzeam ceva fiind tras de-a lungul pardoselii. Dupa o pauza lunga, usa s-a deschis. O femeie mica de statura, in jur de vreo 80 de ani statea in fata mea. Purta o rochie colorata si o palarie mare cu un material de catifea prins pe ea, ca si o dintr-un film din anii '40.

Langa ea era o valiza mica de nailon. Apartamentul arata ca si cum nimeni n-ar mai fi locuit acolo de ani de zile. Tot mobilierul era acoperit cu cearsafuri.

Nu gaseai nici un ceas pe pereti, nici bibelori sau alte lucruri pe rafturi. Intr-un colt era un panou plin cu poze peste care era pus un suport de sticla.

"Ati putea sa imi duceti bagajul pana la masina?" zise ea.

Am dus valiza la masina si apoi m-am intors sa sa o ajut pe femeie. Ea m-a luat de brat si am mers incet spre masina. A continuat sa-mi multumeasca pentru amabilitatea mea.

"Nu e mare lucru" I-am zis eu. " Doar incerc sa-mi tratez pasagerii in felul in care as vrea ca mama mea sa fie tratata"

" Oh, sunteti un baiat asa de bun!" zise ea.

Cand am intrat in masina, mi-a dat o adresa, si apoi m-a intreat: " Ai putea sa conduci prin centrul orasului?"

"Nu este calea cea mai scurta" am raspuns eu rapid.

" Oh, nu conteza" spuse ea. " Nu ma grabesc. Eu acum merg spre azil..."

M-am uitat in oglinda retrovizoare. Ochii ei erau scanteitori... " Nu mi-a mai ramas nimeni din familie..." a continuat ea." Doctorul spune ca nu mai am mult timp..." In tacere am cautat ceasul de taxare si l-am oprit.

"Pe ce ruta ati vrea sa merg?" Am intreat.

Pentru urmatoarele doua ore am condus prin oras. Mi-a aratat cladirea unde odata ea lucrase ca si operator pe lift. Am condus prin cartierul unde ea si sotul ei au locuit cand erau proaspat casatoriti. M-a dus in fata unui magazin cu mobila care odata fusese o sala de bal unde obisnuia sa mearga la dans pe vremea cand era fata. Cateodata ma ruga sa opresc in fata unor cladiri sau colturi de strada si sa stau cu ea acolo in intuneric, contempland in tacere.

Cum prima aluzie de soare sa aratat pe orizont, mi-a spus dintr-odata:

"Sunt obosita... Hai sa mergem."

Am condus in tacere spre adresa pe care mi-o daduse.

Organizația Națională
CERCETAȘII ROMÂNIEI

Departamentul
Principii și Valori Cercetășești

Era o cladire ieftina, ca si o casa mica , cu un drum de parcare care trecea pe sub o portita. Doi oameni au venit spre taxi cum am si ajuns acolo. Erau ateniti si concentrati asupra fiecărei miscari pe care o facea femeia. Am deschis portbagajul si am dus micuta valiza pana la usa . Femeia fusese deja asezata intr-un scaun cu rotile.

"Cat va datorez?" a intrebat ea, in timp ce-si cauta portmoneul.

"Nimic" am zis eu.

" Dar trebuie si tu sa te intretii."

"Nu va faceti griji...sunt si alti pasageri" am raspuns eu.

Aproape fara sa ma gandesc m-am aplecat si i-am dat o imbratisare. Ea m-a strans cu putere..

" Ai facut unei femei in varsta un mic moment de bucurie" spuse ea. " Multumesc."

I-am strans mana si apoi am plecat in lumina diminetii.

In spatele meu, o usa se inchisese... Era ca si sunetul de incheiere a unei vietii... Nu am mai luat alti pasageri in tura aceea de lucru. Am condus pierdut in ganduri... Pentru restul zile de-abia puteam vorbi.

Ce ar fi fost daca femeia aceea ar fi dat peste un taximetrist manios, sau unul care ar fi fost nerabdator sa-si termine tura?...

Ce-ar fi fost daca as fi refuzat sa iau comanda, sau doar sa claxonez o data si apoi sa plec?..

Uitandu-ma in urma. nu cred ca am facut ceva mai important in intreaga mea viata.

Suntem conditionati sa credem ca vietile noastre se invart in jurul unor momente marete.

Dar adesea aceste momente marete ne iau prin surprindere- frumos impachetate in ceea ce altii ar considera ceva putin, ceva neinsemnat.

Oamenii s-ar putea sa nu-si aminteasca exact ceea ce ai facut sau ceea ce ai spus, dar intotdeauna isi vor aminti cum i-ai facut sa se simta!!!

Povestea supei de pietre

Cu multi ani in urma, trei calatori infometati si obositi au ajuns intr-un mic satuc. Taranii de aici abia supravietuiau de la o zi la alta ca urmare a secetei ce se abatuse asupra lor. S-au adunat repede in piata satului ca sa-i întâmpine pe calatori, insa au facut-o cu fara sa aduca nimic de mancare pentru ei. Au inceput sa se planga ca nu le-a mai ramas nimic si ca sunt muritori de foame.

Calatorii au schimbat cateva vorbe intre ei. Apoi s-au intors catre batranii satului. Primul calator le-a spus:

-Pamantul vostru saracit v-a lasat fara nimic de oferit, dar va vom impartasi noi din putinul pe care il avem: ***secretul cu ajutorul caruia poti face supa din pietre.***

Bineinteles ca taranii au fost intrigati de spusele calatorului. Au aprins focul si au pus cel mai mare vas cu apa la fiert. Calatorii au aruncat in apa trei pietricele.

-Aceasta va fi o supa foarte buna, zise al doilea calator, dar un pic de sare ar face-o minunata!

In acel moment o taranca s-a ridicat si a spus:

-Ce noroc! Tocmai mi-am amintit unde a mai ramas un pic de sare...

S-a intors repede si a mai adus si un sort de bucatarie, un patrunjel si o gulie. In timp ce acestea au fost puse la fiert si altor tarani li s-a mai improspatat memoria. In curand in oala au fost puse orz, morcovi, carne de vaca si smantana. Pana sa fie gata supa, a mai aparut si o sticla de vin.

Tot satul alaturi de cei trei soldati s-au pus sa se ospateze. Au mancat, au cantat si au dansat pana tarziu in noapte, cum nu se mai intamplase de multa vreme.

Dimineata, cand cei trei calatori s-au trezit, toti satenii stateau in fata lor. La picioare aveau pus un rucsac cu cea mai buna paine si branza.

-Ne-ati impartasit cel mai mare secret, acela de a face supa din pietre, a spus un taran calatorilor, si pentru aceasta nu va vom uita!

Auzind acestea, al treilea calator s-a intors catre multime si a spus:

-Un lucru ramane mereu adevarat: doar impartind poti face o mare sarbatoare!

L4: Cercetașul este prietenul oricui și frate al oricarui scoutist

Prietenia

Într-o zi, Petru a găsit o hartă pe care era marcat drumul către o comoară inestimabilă. “Voi găsi această comoară și așa, voi avea parte și de ceva aventură!” exclamă el. Și iată, că porni la drum. Și merse, ce merse și ajunge la o pădure. Acolo l-a întâlnit pe Leu, pe care îl întrebă:” Ești suficient de puternic și curajos pentru a veni cu mine la o vânatoare de comori? Leul acceptă propunerea lui Petru și îl însoți pe acesta la drum. Pădurea era foarte deasă și întunecoasă, iar lui Petru i se făcu frică însă, cu Leul lângă el reuși să o străbată până la capăt.

Când cei doi ajunseser la poalele unui munte, îl întâlniră pe Vultur. “Ai o vedere excelentă și poți să ne alarmezi de pericole. Nu dorești să vii cu noi, suntem în căutarea unei comori?”, îl întreabă Petru. Vulturul acceptă propunerea făcută de Petru și îi însoțește pe cei doi la drum. Muntele pe care trebuiau să îl străbată era foarte înalt și stâncos. Leul alunecă, însă Petru a fost suficient de iute să îi dea o mână de ajutor și să îl tragă sus. Vulturul, cu vederea lui ascuțită, era foarte atent la fiecare pas pe care îl faceau cei doi tovarăși de drum.

Curând, au ajuns la valea din josul muntelui, unde au întâlnit-o pe Oaie. “Vei dori să ne însoțești în căutarea unei comori și să ne ții de cald când ne este frig?”, o întreabă Petru pe Oaie. Aceasta acceptă propunerea lui Petru și astfel, porniră toți la drum. Un vânt rece străbătu întreaga pajiște iar toți se îngâmădiră lângă Oaie, ca să le țină de cald. Apoi, cei patru ajunseser, în final, în deșert unde se întâlni cu Cămila. “Ești numită oaia deșertului” îi spuse Petru acesteia. “Ne vei ajuta să străbatem întregul deșert și să ne însoțești în călătoria noastră, în cautarea comorii?”. Zis și făcut. Cămila acceptă propunerea lui Petru și astfel că el, Oaia și Leul se urcă pe ea, iar împreună și fericiți străbat întreg deșertul cu Vulturul deasupra lor, bucurându-se de spectacol.

Cei cinci, ajung în cele din urmă, lângă ocean unde o întâlnesc pe Broasca Țestoasă de mare. “Suntem în căutarea unei comori și ne gândeam dacă ne poți ajuta să străbatem oceanul? întreabă Petru. Broasca le răspunse afirmativ și astfel că porniră toți la drum. Valurile puternice aproape că îi înecă, însă Broasca Țestoasă îi îndreptă cu dibăcie către țărm, unde îi aștepta Bufnița.

Acesta le vorbi cu înțelepciunea ei străveche, spunându-le așa: “Felicitări, ați găsit comoara.”

“Unde este?” exclamă toți surprinși.

“Împreună ați străbătut pădurea, ați urcat muntele, ați înfruntat valea, ați întâmpinat cu curaj deșertul și ați traversat oceanul. Niciodată nu ați fi reușit unul fără celălalt.”

Toți s-au uitat unul la celălalt și au realizat că Bufnița avea dreptate! Toți au găsit **PRIETENIA!**...Și, într-adevăr, au găsit cea mai de preț comoară!

Nisip si piatra

Doi prieteni mergeau impreuna prin desert.

La un moment dat s-au certat, si unul dintre ei i-a spus vorbe grele celuilalt si l-a lovit.

Acesta din urma, indurerat, fara cuvinte, a scris pe nisip:

”Astazi, cel mai bun prieten m-a jignit si m-a lovit.”

Au continuat sa mearga si au ajuns la o oaza, in lacul careia au decis sa se racoreasca

Cel care fusese palmuit a fost cat pe ce sa se inece, dar prietenul sau l-a scos la mal.

Dupa ce si-a revenit, cel salvat a scris pe o piatra:

”Astazi, prietenul meu cel mai bun a fost langa mine cand am avut nevoie de el.”

Celalalt l-a intrebat:

-Cand te-am lovit ai scris pe nisip, iar acum ai scris pe o piatra. De ce?

Acesta i-a raspuns:

-Cand sunt ranit scriu pe nisip pentru ca vanturile sa stearga amintirea suferintei.

Dar cand cineva imi face un bine sap aceasta amintire in piatra, pentru ca ea sa dainuie, nestearsa...

L5: Cercetașul Este amabil

Paharul cu lapte

Intr-o zi, un tanar sarac care vindea diferite marfuri din poarta in poarta ca sa-si plateasca studiile la universitate, gasi in buzunar doar o moneda de 10 cents si-i era foame. Decise sa ceara ceva de mancare la urmatoarea casa. Dar nervii lui l-au tradat cand ii deschise usa o femeie superba. In loc sa ceara ceva de mancare, ceru un pahar cu apa. Ea se gandii ca tanarul parea infometat, asa ca ii aduse un pahar mare cu lapte. El il bau incet si dupa aceea intreba:

-Cat va datorez?

-Nu-mi datorezi nimic, raspuse ea. - mama mea ne-a invatat ca trebuie sa fim mereu buni cu cei care au nevoie de noi..

- Si el raspuse: va multumesc din suflet...!

Cand Howard Kelly pleca de la casa aceea, nu numai se simti mai usurat, dar si increderea in D-zeu si in oameni deveni mai puternica. Fusese pe punctul de a abandona studiile din cauza saraciei.

Dupa cativa ani, femeia se imbolnavi grav.

Medicii din satul ei erau ingrijorati. Dupa putin timp au trimis-o in oras. Il cautara pe Dr. Howard Kelly pentru o consultatie. Cand el auzi numele satului din care provenea pacienta, simti in ochi o lumina speciala si o senzatie placuta.

Imediat Dr. Kelly urca din holul spitalului in camera ei. Imbracat in halatul lui, doctorul intra sa o vada. Capriciile destinului, era ea, o recunoscuse imediat. Se intorase in sala vizite determinat sa faca tot posibilul sa-i salveze viata. Din ziua aceea urmari cazul femeii cu cea mai mare atentie, ea fu operata pe cord deschis si se recupera foarte incet...

Dupa o lunga lupta, ea invinse boala...! Era in sfarsit sanatoasa..!

Dat fiind ca pacienta era in afara oricarui pericol, Dr. Kelly ceru biroului administrativ sa-i trimita factura cu totalul cheltuielilor, ca s-o aprobe. O recontrola si o semna. Mai mult, scrise ceva pe marginea facturii si o trimise in camera pacientei.

Factura a ajuns in camera pacientei, dar ei ii era teama sa o deschida, pentru ca stia ca ar fi lucrat pentru tot restul zilelor sale ca sa plateasca costul unei interventii atat de complicate...

In sfarsit o deschise si ceva ii atrase imediat atentia: pe marginile facturii citi aceste cuvinte...

“Platita integral acum multi ani, cu un pahar de lapte”

(Semnat) Dr. Howard Kelly

Ultimul biscuit

Intr-un aeroport statea o tanara care urma sa faca o calatorie mai lunga. Si-a cumparat de acolo o carte ca sa treaca mai repede timpul si un pachet de biscuiti.

S-a asezat pe un scaun, si-a pus bagajele langa el si s-a apucat sa citeasca. La un moment dat s-a intors sa ia un biscuit din pachetul de langa ea. A observat cu surprindere ca la mica distanta era asezat un domn care citea un ziar, si care fara sa-i ceara permisiunea a inceput sa ia si el din pachetul de biscuiti.

Cu toate ca s-a simtit indignata, politetea a impiedicat-o sa ii reproseze ca are un comportament nepotrivit. Dar pe masura ce ea lua cate un biscuit, lua si el unul si asta a facut ca pana la urma tanara sa devina foarte nemultumita.

Cand a luat din pachet penultimul biscuit, ea s-a intrebat plina de resentimente: “Oare indrazneste sa mi-l ia si pe ultimul?”

Barbatul a luat intr-adevar ultimul biscuit, l-a rupt in doua si i-a oferit zambind cald o jumatate. Simtind ca el a depasit limita bunului simt, tanara s-a ridicat furioasa si s-a indreptat spre un alt colt al salii de asteptare.

A deschis geanta ca sa puna inapoi cartea si... spre marea ei surprindere a vazut inapoi pachetul de biscuiti pe care il cumparase. In acel moment a coplesit-o un sentiment de rusine.

A inteles ca pachetul din care mancuse nu era al ei, ci al barbatului care citea ziarul... El a impartit plin de bunatate chiar si ultima bucatica pe care o avea, fara sa se simta indignat, superior sau furios.

L6: Cercetașul este prieten cu animalele

Sa iubesti total si cu adevarat

Toata lumea din blocul meu stia cine este Ugly (Uratul). Ugly era motanul rezident. Ii placeau trei lucruri pe lume: sa se bata, sa manance din gunoi si, sa spunem asa, sa iubeasca.

Toate acestea la un loc, combinate cu o viata petrecuta afara, si-au spus cuvantul asupra lui Ugly. In primul rand, avea un singur ochi, iar acolo unde ar fi trebuit sa fie celalalt, avea o gaura larg deschisa. Pe aceeasi parte a capului ii lipsea si urechea, piciorul stang din spate arata ca fusese rupt la un moment dat si se vindecase capatand o forma nenaturala, facandu-l sa para de parca ar fi vrut intotdeauna sa faca un ocol.

Coada si-o pierduse demult, ramanand in locul ei doar cu un ciot scurt, de care noi trageam mereu. Ugly ar fi fost un motan tarcat de culoare gri inchis, daca n-ar fi avut acele rani de pe cap, gat, chiar si umeri, care aveau coji groase si galbene. De fiecare data cand oamenii il vedeau pe Ugly, aveau o singura reactie: „Ce motan urat!”

Toti copiii erau avertizati sa nu-l atinga, adultii aruncau cu pietre in el, il udau cu furtunul si-l fugureau atunci cand incerca sa le intre in case, sau ii strangeau labutele in usa, daca nu voia sa plece.

Ugly reactiona intotdeauna la fel. Daca puneai furtunul pe el, ramanea pur si simplu pe loc, udandu-se leoarca, pana cand te dadeai batut si renuntai. Daca aruncau cu obiecte dupa el, isi incolacea corpul lung si subtire in jurul picioarelor tale, in semn de iertare. Ori de cate ori vedea copii, alerga spre ei, mieunand frenetic si lovindu-se cu capul de mainile lor, implorand sa i se dea iubire. Daca il luai in brate, incepea sa te suga de camasa, de urechi – de orice gasea.

Intr-o zi, Ugly si-a impartit iubirea cu cainii vecinilor mei. Acestia nu au raspuns frumos, iar Ugly a fost grav ranit. Din apartamentul meu, i-am putut auzi tipetele si am incercat sa-i sar in ajutor. Pana am ajuns in locul in care statea intins, mi-am dat seama ca viata trista a lui Ugly se apropia de sfarsit. Ugly statea intins intr-un cerc ud, cu picioarele si partea din spate contorsionate intr-o forma atipica si avand o muscatura pe partea de blanita alba de pe burta.

Luandu-l in brate si incercand sa-l duc acasa, am putut auzi ca respira greu si-l simteam cum se zbate. Cred ca-i provoc mare durere, m-am gandit eu. Apoi am simtit o senzatie cunoscuta de tras si supt de urechea mea – Ugly, in dureri atat de mari, suferind si aflandu-se in mod cert pe moarte, incerca sa ma suga de ureche. L-am tras mai aproape de mine si si-a impins capul in palma mea, apoi si-a intors singurul lui ochi galben spre

Organizația Națională
CERCETAȘII ROMÂNIEI

Departamentul
Principii și Valori Cercetășești

mine și am putut auzi sunetul distinct al torsului. Chiar și în cea mai mare suferință, aceea pisica urată și cu cicatrice nu cerea decât puțină afecțiune – poate puțină compasiune.

În acea clipă am crezut că Ugly era cea mai frumoasă și mai iubitoare creatură pe care am văzut-o vreodată. N-a încercat niciodată să mă muște ori să mă zgărie, sau să atace în vreun fel. Pur și simplu, s-a uitat la mine, având încredere că îi voi alina durerea.

Ugly a murit în brațele mele înainte să pot intra în casă, dar după am stat și l-am ținut mult timp în brațe, gândindu-mă cum un motan speriat, deformat și fără casă mi-a putut schimba părerea despre ce înseamnă să ai o adevărată puritate de spirit, să iubești total și cu adevărat.

Ugly m-a învățat mai multe despre actul de a da și despre compasiune decât ar fi putut să mă învețe mii de cărți, seminarii sau emisiuni speciale de televiziune – și îi voi fi mereu recunoscător pentru asta. El fusese speriat la exterior, însă eu am fost speriat în interior și venise vremea să merg mai departe și să învăț să iubesc cu sinceritate și în profunzime – să le ofer afecțiunea mea deplină celor la care tineam.

Povestea catelusului schiop

În vitrina unui magazin de animale era un afiș: “Cățeluși de vânzare”

Un băiețel de 10 ani intră și întreabă care-i prețul unui cățeluș. Vânzătorul îi răspunde că prețul este între 30 și 50\$. Băiețelul bagă mâna în buzunar, scoate câteva monezi. Numără 2.70 \$ ... și apoi întreabă: “Aș putea vedea cățelușii?”

Vânzătorul zâmbește. Fluieră, din magazin iese afară cățeaua și în urma ei 5 cățeluși frumoși. Al șaselea cățeluș... rămase în urmă și nu se apropia!

Băiețelul întreabă: “De ce cățelușul astă șchioapătă ?” Omul îi răspunde că acesta s-a născut cu o problemă la picior și va șchioapăta toată viața! “Acesta-i cățelușul pe care-l doresc”, a spus băiețelul cu bucurie în glas. “Dacă asta e dorința ta, ți-l dau gratis!”

Copilul s-a suparat și a răspuns: “Nu-l vreau gratis, prețul lui e la fel ca și a celorlalți căței, îți voi da tot ce am la mine acum, și în fiecare lună îți voi plăti 50 de cenți, până voi achita prețul lui întreg !”

“Ești sigur că vrei acest cățeluș? Doar niciodată nu va putea fugi sau juca sau sări precum ceilalți!”

Băiețelul s-a aplecat, și-a ridicat puțin pantalonul și i-a arătat vânzătorului aparatul de fier ce-i susținea piciorul strâmb.

“Nici eu nu pot alerga, de aceea acest cățeluș are nevoie de cineva care să-l înțeleagă!”

Ochii vânzătorului s-au umplut de lacrimi când i-a spus copilului: “Mă rog și sper ca fiecare cățeluș să aibe pe cineva care să-l iubească, așa precum tu îl vei iubi pe acest cățeluș!”

L7: Cercetașul este ascultător

Satul fără reguli

Lumea din sat era sătulă de reguli. Totul era prescris: Când era trezirea, când trebuia să se meargă la serviciu, când era zi de duminică și zi de lucru. Pentru elevi era prescris când începe școala, că trebuie să aibă asupra lor o batistă și să-și spele acasă dinții. Existau reguli de circulație, reguli de cântat la pian.

Erau într-adevăr multe prescrieri și oamenii au hotărât ca de azi înainte să nu mai fie valide aceste reguli. Părea frumos.

Școala, firește, era goală pentru că toți copiii au mers la baie; lumea a scos mesele în stradă căci acolo bătea soarele; tinerii au deschis la maximum casetofonele și au lăsat să funcționeze zi și noapte; când Peter a ieșit din apă, n-a mai găsit pantalonii. I-a luat Klaus. "Nu mai sunt reguli", strigă el și fugi de acolo; Maja o găsi în camera sa pe micuța Esther de la etajul de deasupra. Tocmai voia să-i strice păpușa. "Ce faci aici, Esther?" "Nu mai sunt reguli", spuse micuța, luă păpușa și fugi din cameră. "Am fost la școală", spuse Bruno. "Să nu mă minți!", strigă tatăl. "Nu mai sunt reguli. Deci nu am mințit".

Când oamenii voiau să doarmă nu puteau din cauza muzicii gălăgioase. Mulți nu mai găseau banii la locul lor; copiii dormeau unde apucau; mașinile claxonau pe stradă fără rost, stricau măsuțele care stăteau pe stradă. "Unde sunt copiii? Cine a stricat măsuța mea? Unde-mi sunt banii? Unde e poliția?" Dar la numărul de telefon de la poliție nimeni nu ridica receptorul. Căci dacă nu există reguli, nu mai e nevoie nici de cineva care să-i apere.

Încă în acea noapte începură să sune clopotele bisericii. Lumea s-a adunat, iar unul a spus: "Așa nu se mai poate trăi". "Nu, așa nu mai putem trăi", spuseră și ceilalți. "Ne trebuie reguli", strigă unul. "Da, vrem din nou reguli", strigară cu toții.

Începură să facă din nou reguli. Copiii să asculte de părinți. Părinții să-și iubească copiii. Nu e voie să faci rău unul altuia. Nu e voie să se fure. Trebuie să se spună adevărul. "Vrem aceste reguli", spuseră cu toții și merseră pacifici la casele lor.

Coarda de chitară

A fost odată o coardă de chitară care stătea lângă chitară și se gândea: "Dacă stau aici, sunt liberă pentru că nu sunt strunită. Asta-mi mai lipsește, să mă las strunită la acest instrument vechi și demodat și apoi să stau lângă alte corzi care sunt gălăgioase". Nu putea să se uite la instrumentul vechi și la corzile vecine. Dar coarda de chitară devenea din ce în ce mai nefericită în libertatea sa solitară. Era acolo jos și se gândea: "Așa nu mai poate merge mult!"

Acolo era și un chitarist căruia îi plăcea acest instrument vechi. Jurase să nu strunească nici o coardă care nu dorește acest lucru. De aceea a trebuit să aștepte deseori mult timp până când putea să cânte din nou. Acum observă cum coarda de chitară care stătea pe podea suferea că nu era luată în considerare. El se gândea: "Dacă ai ști ce stă ascuns în tine, ce muzică!" Atunci observă cum coarda îi făcu din ochi, plină de afecțiune și dorință.

Atunci o luă, o struni cu grijă din ce în ce mai mult. Ea începu să sune din ce în ce mai bine. Acum corespunde tonalității sale și sună în armonie cu celelalte corzi vecine. Cântarea putea începe. Și multe inimi triste au fost înveselite.

L8: Cercetașul Zambeste in orice situatie

Doar asta conteaza!

Se povesteste ca intr-o zi din vremuri demult apuse un om a trebuit sa faca o calatorie intr-o tara indepartata, aflata peste mari si tari.

In drumul sau a intalnit tot felul de oameni, cu obiceiuri mai mult sau mai putin asemanatoare. Si-a amintit pentru tot restul vietii de unul dintre acestea.

Era dimineata cand a zarit in departate turnurile unei cetatii. Pana sa ajunga in apropierea ei se facuse deja pranzul, si cum in partea dreapta a drumului se afla un cimitir ingrijit, cu pomi umbrosi si flori frumos parfumate, omul s-a hotarat sa faca un scurt popas.

Pasind catre o banca pe care o zarise in apropiere, omul a citit ceea ce era scris pe cruci...
“A trait sase ani, trei luni si patru zile”... “A trait unsprezece ani, doua luni si cinci zile”... “A trait trei ani, patru luni si patru zile”... “A trait noua ani, opt luni si doua zile”...

S-a intristat crezand ca nimerise intr-un cimitir pentru copii, si unul dintre locuitorii cetatii l-a vazut si a intrebat:

-De ce esti atat de trist, ai pe cineva din familie ingropat aici? Mama, tatal poate...?”

-Cum s-ar putea una ca asta, doar vad ca aici sunt ingropati numai copii!

-Nu... doar ca, vezi... noi cand ne nastem primim fiecare cate un carnetel. La inceput tin socoteala parintii pentru noi, apoi scriem singuri... de fiecare data cand ne-am bucurat si pentru cat timp... iar cand unul dintre noi se duce, familia aduna timpul pe care l-a petrecut bucurand-se... si asta este ceea ce vezi tu scris aici.

-Timpul pe care l-ati petrecut bucurandu-va...

-Da, pentru noi doar asta conteaza!

Daca ar fi fost sa ai un astfel de carnetel, tu cati ani, cate luni si cate zile crezi ca ai fi adunat in el pana acum? Oricata bucurie ai adunat si ai daruit pana acum, iti doresc sa traiesti... pana la adanci batranete!

Alege optimismul

Rob este tipul de om pe care ți-ar plăcea să-l cunoști: e întotdeauna bine dispus și are întotdeauna ceva pozitiv de spus.

Dacă cineva îl întreabă cum îi merge, el răspunde: “Dacă ar fi mai bine de atât, ar fi nevoi de doi oameni pentru atâta bine!” E un optimist. Dacă un coleg are o zi rea, Rob reușește întotdeauna să-l facă să vadă partea pozitivă a situației.

Am devenit curios și într-o zi l-am întrebat: “Nu înțeleg, nu este cu putință să fii optimist în toate zilele, tu cum reușești?”

Rob îmi răspunde: “În fiecare zi când mă trezesc, știu că am două posibilități: Pot să aleg să fiu bine dispus sau pot să aleg să fiu rău dispus. Și aleg să fiu bine dispus. Când mi se întâmplă ceva rău, pot să aleg între a fi o victimă sau pot să aleg să învăț din ce mi s-a întâmplat. Și eu aleg să învăț. De fiecare dată când cineva vine la mine să se lamenteze pentru ceva, pot să aleg între a-i accepta plângerile sau pot alege să-l ajut să vadă latura pozitivă a vieții. Și eu aleg întotdeauna partea bună a vieții.

“Dar asta nu este întotdeauna așa de ușor” i-am spus.

“Ba da, zise Rob, întreaga viață este o problemă de opțiuni. Când îndepărtezi din viață tot ceea ce nu contează cu adevărat, totul devine o chestiune de opțiuni. Depinde de tine să alegi cum să reacționezi la diverse situații, tu trebuie să decizi cum să-i lași pe alții să-ți influențeze atitudinea față de viață. Tu alegi să fii bine sau rău dispus. Până la sfârșit tu ești acela care decizi cum să-ți trăiești viața”.

După această discuție am pierdut legătura cu Rob fiindcă mi-am schimbat locul de muncă, dar adesea mă regăseam gândindu-mă la cuvintele lui atunci când optam pentru ceva în viață în loc să reacționez la evenimente. Apoi am aflat că Rob a avut un accident groaznic la locul de muncă, a căzut de la 18 metri înălțime și după o operație de 8 ore și după o îndelungată spitalizare a ieșit având o placă de oțel în spate. M-am dus să-l văd și l-am întrebat dacă se simte tot atât de bine.

“Vrei să vezi cicatricile mele?”

“Dar cum faci să rămâi pozitiv după ce ți s-a întâmplat?”

“În timp ce cădeam, primul lucru care mi-a venit în minte a fost fetița mea. Apoi în timp ce zăceam pe pământ, mi-am zis că pot să aleg între a muri și a trăi. Și am ales să trăiesc!”

“Dar nu ți-a fost frică?”

“Atunci când m-au dus la spital și am văzut expresiile fețelor surorilor și doctorilor, mi-a fost frică fiindcă era de parcă se uitau la un om mort. Apoi un infirmier m-a întrebat dacă am alergii și am răspuns: DA! Toți m-au privit și atunci am urlat: sunt alergic la gravitație! Toți au izbucnit în râs, și eu le-am spus: acum operați-mă ca pe un om viu, nu ca pe unul care e deja mort!”

Rob m-a învățat că în fiecare zi avem posibilitatea de a alege să trăim o viață deplină. Și este inutil să fim mereu îngrijorați pentru mâine fiindcă fiecare zi vine cu problemele ei cu care trebuie să trăim, și mâine ne vom gândi la problemele de mâine. La urma urmei, azi este ziua de mâine pentru care îți făceai probleme ieri.

L9: Cercetașul este harnic

Principiul narcisei galbene

Fiica mea mi-a telefonat de mai multe ori sa-mi spuna:

-Mama, trebuie sa vii sa vezi narcisele galbene inainte ca vremea lor sa treaca!

Eu doream acest lucru, dar era un drum de doua ore cu masina de la Laguna la lacul Varful Sagetii. Cand fiica mea a sunat a treia oara, i-am promis ca voi merge joia viitoare. In acea zi insa timpul s-a racit dintr-odata si a plouat.

Dar promisesem, asa ca am mers acolo. Cand in sfarsit am pasit in casa lui Carolyn si i-am salutat si imbratisat pe ea si pe nepotii mei am spus:

-Carolyn, lasa narcisele galbene. Timpul este nefavorabil, sunt nori si ceata, asa ca nu exista nimic in lumea aceasta care sa ma faca sa mai conduc cativa kilometri!

Fiica mea a zimbit si, cu mult calm, a spus:

-Noi conducem pe vremea asta, mama.

-Ei bine, nu merg nicaieri pina nu se face timp frumos.

Am crezut ca am fost destul de convingatoare.

-Sper inasa ca ma vei duce la service ca sa-mi ridic masina, a spus fiica mea.

-Cat de departe trebuie sa mergem?

-Cateva strazi. O sa conduc eu, sunt obisnuita cu asta.

Dupa cateva minute, am intrebat-o:

-Unde mergem ? Asta nu e drumul spre service.

-Mergem spre narcisele galbene. Carolyn a zambit.

-Carolyn, am spus eu cu asprime in glas, te rog sa intorci.

-Linisteste-te, mama. Nu-ti vei ierta niciodata daca pierzi aceasta experienta.

Dupa aproximativ 20 de minute, am intrat pe o straduta pietruita si am vazut o mica biserică. Mai incolo, pe partea bisericii, am vazut scris cu litere de mana: "Gradina narciselor galbene". Am coborat din masina si am mers in urma lui Carolyn in jos pe carare. Apoi cararea a cotit si cand am ridicat privirea am ramas muta de uimire.

Inaintea mea se afla cea mai minunata imagine. Arata de parca cineva luase un butoi urias de aur si il revarsase peste piscul si versantii muntelui. Florile au fost plantate in maiestuoase vartejuri, minunate fasii si randuri portocaliu inchis, albe, galben ca lamaia, roz-portocaliu, galben ca sofranul si galben ca untul.

Fiecare varietate de flori a fost plantata ca un grup, asa ca s-au involburat si au inflorit ca niste rauri cu tonalitati cromatice unice. Erau 5 acri de flori.

-Dar cine a facut asta?, am intrebat-o pe Carolyn.

-O femeie. Ea locuieste aici pe proprietate. Aceea este casa ei.

Carolyn mi-a indicat o casa mica si modesta in mijlocul aceluia tinut. Am mers catre casa. Pe un zid am vazut un afis. "Raspunsuri la intrebarile pe care stiu ca ti le pui" era titlul. Primul raspuns a fost un simplu: "50.000 bulbi."

Al doilea raspuns a fost: "Unul, pus pe rand, de catre o singura femeie. A fost nevoie de doua miini, doua picioare si putin creier."

Al treilea raspuns a fost: "Am inceput in 1958".

Am descoperit atunci Principiul Narcisei Galbene. Pentru mine, acel moment a fost o experiența care mi-a schimbat viața.

M-am gândit la aceasta femeie pe care eu nu am întâlnit-o niciodată și care, cu mai mult de 40 de ani în urmă, a început cu un bulb, creând în timp propria sa viziune asupra frumuseții și bucuriei și împodobind varful unui munte obscur. Plantând pe rând câte un bulb de narcisă, an după an, ea a schimbat pentru totdeauna lumea în care trăia. A creat ceva nespus de magnific, de frumos, de inspirat.

Principiul pe care ni-l arată grădina ei de narcise galbene este unul din cele mai mari principii ale creșterii și evoluției. Este lecția care ne învață să înaintăm spre scopurile și dorințele noastre, pas cu pas - adesea făcând doar un pas mic, de copil - și să învățăm să iubim ceea ce facem, să învățăm să folosim acumularea în timp.

Când multiplicăm momentele scurte de timp în care producem ceva mic, prin efort zilnic, vom constata că putem realiza lucruri magnifice. Putem schimba lumea.

-Treaba asta mă întristează, într-un fel, am recunoscut eu. Câte aș fi putut realiza, dacă mi-aș fi stabilit un scop minunat acum 35 ori 40 de ani și aș fi muncit în toți acești ani să-l ating, plantând câte un singur bulb o dată... Gândește-te ce-aș fi fost în stare să realizez! Fiica mea mi-a spus răspuns în stilul ei direct:

-Incepe de maine! Nu mai are nici un rost să te gândești la timpul pierdut.

Povestea omului care se fura pe el însuși

Emmanuel Ninger este numele eroului povestirii noastre. Era un artist tare talentat. Obişnuia să își cumpere cele necesare de la un magazin al cărui patron îl cunoştea bine.

Într-una din zile, domnul Ninger și-a plătit cumpărăturile cu o bancnotă de 20 Usd. Patronul magazinului i-a acceptat banii și i-a pus în sertarul casei de marcat. Totuși acesta a remarcat că s-a murdărit pe degete cu cerneală. A devenit suspicios și a anunțat poliția.

Polițiștii au obținut un mandat de percheziție a casei lui Emmanuel Ninger. În podul acesteia au găsit instrumente de reproducere a bancnotei de 20 Usd. Au găsit și 3 portrete pictate de d-l Ninger. Erau deosebite.

De fapt, dacă stai să te gândești, trebuia să aibă talent ca să poată reproduce bancnotele. A reușit să păcălească o mulțime de persoane până în ziua ghinionistă în care patronul acelui magazin a observat cerneala de pe degete.

După arestarea sa, cele 3 tablouri s-au vândut la o licitație publică cu 5.000 usd fiecare. Culmea e că practic i-a luat aproximativ aceeași perioadă de timp pentru a picta bancnota de 20 usd cât i-a fost necesar pentru pictarea unui tablou de 5.000 usd.

L 10: Cercetașul este curat în gânduri, cuvinte și fapte

Stapânul cadoului

Lângă Tokio traia un vestit razboinic Samurai, care a decis să-i îndrume pe cei tineri în budismul Zen. Se spune că în ciuda vârstei înaintate, el putea înfrânge orice adversar.

Într-o după-amiază, un luptător - cunoscut pentru lipsa lui de scrupule - a ajuns în localitatea unde traia bătrânul Samurai. Era cunoscut pentru tehnicile lui de a provoca la luptă, aștepta până când adversarul făcea prima mișcare și apoi, fiind daruit cu destulă inteligență pentru a corecta orice greșală ar fi făcut, contraataca cu viteză.

Tânărul luptător nu pierduse încă nici o luptă. Auzind de reputația Samuraiului, a decis să-l învingă pentru a-și mari faima. Toți studenții erau împotriva luptei, dar bătrânul Samurai a acceptat provocarea. S-au adunat toți în piața din centrul orașului, iar tânărul a început să-l insulte pe Samurai. A aruncat câteva pietre în direcția lui, l-a scuipat în față, i-a aruncat toate insultele ce exista sub soare, i-a insultat până și pe stramosi. Timp de câteva ore, a făcut totul pentru a-l provoca pe maestru, dar bătrânul rămânea impasibil. La sfârșitul după-amiezii, simțindu-se obosit și umilit, razboinicul a abandonat și a plecat.

Deceționați de faptul că maestrul primise atât de multe insulte și provocări, studenții l-au întrebat: "Cum ai putut răbda atât de multă umilinta? De ce nu ți-ai folosit spada, chiar dacă știai că ai fi pierdut, în loc să-ți expui lasitatea în față tuturor?"

"Dacă cineva vine la tine cu un cadou și tu nu îl primești, cui aparține cadoul?" - întreba Samuraiul.

"Celui care ți l-a oferit - replica unul dintre discipoli."

"La fel și cu orice mânie, insultă sau invidie - spuse maestrul. Când nu sunt acceptate, continuă să aparțină celui care le-a purtat."

Inima perfecta

Se povesteste ca intr-o zi, un tanar s-a oprit in centrul unui mare oras si a inceput sa le spuna trecatorilor ca are cea mai frumoasa inima din lume. Nu dupa mult timp, in jurul lui s-au strans o multime de oameni care ii admirau inima: era intr- adevar perfecta! Toti au cazut de acord ca era cea mai frumoasa inima pe care au vazut-o vreodata...

Tanarul era foarte mandru de inima lui si nu contenea sa se laude singur cu ea. Deodata, de multime s-a apropiat un batranel. Cu glas linistit, el a rostit ca pentru sine - Si totusi, perfectiunea inimii lui nu se compara cu frumusetea inimii mele!

Oamenii au inceput sa-si intoarca privirile spre inima batranelului. Pana si tanarul a fost curios sa vada inima ce indraznea sa se compare cu inima lui. Era o inima puternica, ale carei batai ritmate se auzeau pana departe. Dar era plina de cicatrice, si erau locuri unde bucati din ea fusesera inlocuite cu altele care nu se potriveau chiar intru totul, liniile de unire dintre bucatile straine si inima batranului fiind sinuoase, chiar colturoase pe alocuri. Ba, mai mult, din loc in loc lipseau bucati intregi, lasand sa se vada rani larg deschise, inca sangerande.

-Cum poate spune ca are o inima mai frumoasa? isi sopteau uimiti oamenii.

- Cred ca glumesti, spuse tanarul dupa ce a examinat atent inima batranelului. Priveste la inima mea, este perfecta! Pe cand a ta este toata o rana, numai lacrimi si durere.

- Da, a spus bland batranul. Inima ta arata perfect, dar nu mi-as schimba niciodata inima cu a ta. Vezi tu, fiecare cicatrice de pe inima mea reprezinta o persoana careia i-am daruit dragostea mea: rup o bucata din inima mea si i-o dau omului de langa mine, care adesea imi da in schimb, o bucata din inima lui, ce se potriveste in locul ramas gol in inima mea. Dar pentru ca bucatile nu sunt masurate la milimetru, raman margini colturoase, pe care eu le pretuiesc nespuse de mult, deoarece imi amintesc de dragostea pe care am impartasit-o cu cel de langa mine. Uneori am daruit bucati din inima mea unor oameni care nu mi-au dat nimic in schimb, nici macar o bucatica din inima lor... Acestea sunt ranile deschise din inima mea, pentru ca a-i iubi pe cei din jurul tau implica intotdeauna un oarecare risc. Si desi aceste rani sangereaza inca si ma dor, ele imi amintesc de dragostea pe care o am pana si pentru acesti oameni. Cine stie, s-ar putea ca intr-o zi sa se ntoarca la mine si sa-mi umple locurile goale cu bucati din inimile lor... Intelegi, acum, dragul meu, care este adevarata frumusetate a inimii? a incheiat cu glas domol si zambet cald batranelul.

Tanarul a ramas tacut deoparte, cu obrazul scaldat in lacrimi. S-a apropiat apoi timid de batran, a rupt o bucata din inima lui perfecta si i-a ntins-o cu maini tremurande. Batrnelul i-a primit bucatia si a pus-o in inima lui. A rupt, apoi, o bucata din inima brazdata de cicatrice si i-a intins-o tanarului. Se potriveaua, dar nu perfect, pentru ca marginile erau cam colturoase.

Tanarul si-a privit inima, care nu mai era perfecta, dar care acum era mai frumoasa ca niciodata, fiindca in inima candva perfecta pulsa de-acum dragoste din inima batranului. Cei doi s-au imbratisat, si-au zambit si au pornit impreuna la drum.

Cat de trist trebuie sa fie sa mergi pe calea vietii cu o inima intrega in piept... O inima perfecta, dar lipsita de frumusetate... Inima ta cum este? O poti imparti cu altii?